

сщцото това каменно здание съ оджакъ, одая за пжтници, и оборъ, сж се прислониавали отпреди столѣтие керванджии, пешаци и конници. Сега, по шосето отсреща блѣсватъ сегисъ-тогисъ фарове на автомобилъ, профучи на завоя, изчезне, като болидъ, и Балкана се издига още по-притаенъ и далеченъ.

Тънъкъ планински студъ се плъзва подъ дрехитѣ, приятенъ студъ, защото вжтре се вижда огнището, което пламти весело, подъ закачено на веригата котле. Нѣма гости тая вечеръ и снажния, любезенъ мжжъ, домакинътъ на Спасителниятъ домъ, донася горещъ чай и сѣда при насъ.

„ . . . Десетъ години вече служа тукъ — разказва той. — Нали все трѣбва човѣкъ да върши нѣщо? . . . Лѣтно време е хубаво, не оставаме нито единъ день безъ хора. Ама презъ зимата. . . — една дълбока бръчка се врѣзва между веждитѣ му — презъ зимата е страшно! Жената и детето слизатъ въ село, оставамъ самичъкъ, а не бива и единъ часъ да се отлжчвамъ. . . Боже упаци! . . . Нѣкой пжтъ ме е хващало страхъ да не полудѣя!